

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: P. S., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,
proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 2720/DS/2015, JID:94891/2015/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 7. 2015, č. j. 2720/DS/2015, JID: 94891/2015/KUUK/Ne, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 2720/DS/2015, JID: 94891/2015/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 22. 1. 2015, č. j. MM/OK/PD/29980/14/R. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce jako provozovatele vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel uvedeného vozidla nezajistil, aby při jeho užití dne 14. 3. 2014 v 11:35 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když řidič vozidla nerespektoval dopravní značku IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“; podstata správního deliktu žalobce spočívala v porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta 300 Kč a zároveň mu bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že magistrát šetřením zjistil, že pachatel přestupku v mezidobí zemřel, a proto věc dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), odložil. Magistrát tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu má takové právo jen v případě, že je šetření přestupku odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.
3. Žalobce namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí poukazuje na nedůvěryhodnost vyjádření žalobce k osobě řidiče, ačkoli magistrát žádné pochyby o pravdivosti tvrzení žalobce neměl, když ve věci neprovedl žádné další šetření. Konstatoval, že žalovanému byla údajně poskytnuta Policií České republiky informace o tom, že pan T. (pozn. soudu – údajný pachatel přestupku) byl bezdomovec, který nevlastnil řidičský průkaz. Tato skutečnost není ve spise nijak podložena. Žalovaný v napadaném rozhodnutí dále uvádí, že pan T. bydlel ve Valašských Kloboukách, z čehož plyne, že žalovaný nemá o osobě pana T. jasno, neboť ten nemohl bydlet ve Valašských Kloboukách, byl-li bezdomovec. I kdyby pan T. ve Valašských Kloboukách skutečně bydlel, nic mu nebránilo pohybovat se v Ústí nad Labem.
4. Žalobce dále namítl provedení dokazování mimo ústní jednání a porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Žalobce u této námítky především argumentoval tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 15 A 14/2015–35 a rozsudek Krajského soudu v Hradci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Králové č. j. 30 A 56/2014–35, které judikovaly nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považuje žalobce za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

5. Žalobce dále poukázal na to, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Místo spáchání magistrát specifikoval pouze jako „v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova“. Daná ulice je dlouhá přibližně 300 metrů a parkování je v této ulici upraveno dopravními značkami; je zde úsek, kde je parkování zpoplatněno a řidič vozidla je povinen si zakoupit parkovací lístek, dále jsou zde parkovací místa vyhrazená k užívání městskému divadlu a dále je zde oblast, kde je parkování povoleno pouze s parkovacím kotoučem, kde měl být údajně zaparkován i automobil žalobce. V místě, kde je parkování povoleno pouze s parkovacím kotoučem, je zároveň bezplatně povoleno stání zasobování v délce půl hodiny. Na základě výše uvedeného tak nelze mít postaveno zajisto, že se řidič vozidla dopustil přestupku. Pokud se nestal přestupek, nemohl se stát ani správní delikt provozovatele vozidla a žalobce byl pro správní delikt projednáván nezákonně. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015–45, č. j. 9 As 80/2014–39 a č. j. 4 As 28/2010–56.
6. Žalobce dále uvedl, že byl magistrátem ve výzvě k doplnění odvolání ze dne 19. 2. 2015 nesprávně poučen o tom, jak má odvolání doplnit. Magistrát ve výzvě uvedl, že odvolání má být doplněno v souladu s § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tyto náležitosti však v odvolání byly obsaženy, a žalobce tak zastával názor, že odvolání není o co doplnit. Žalobce tím byl zkrácen na svém právu, neboť v případě řádné výzvy by seznal, že odvolání je zapotřebí doplnit o odvolací důvody, které by v návaznosti na řádnou výzvu správního orgánu doplnil. Výzva magistrátu ze dne 19. 2. 2015 nemohla žalobce zavazovat, a na věc je proto třeba nahlížet tak, jako by žalobce k odstranění vady odvolání nebyl vůbec vyzván. Dodal, že nebyl ve výzvě k doplnění odvolání magistrátem upozorněn na následky zmeškání lhůty určené k doplnění odvolání, a výzva tak žalobce nemohla zavazovat ani z tohoto důvodu. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 99/2010–67.
7. V poslední žalobní námitce žalobce namítl promlčení správního deliktu žalobce. Správní delikt musí vykazovat dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu znaky přestupku, ty však po uplynutí jednoleté lhůty již vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že obecný zmocněnec žalobce jako v jiných případech označil osobu řidiče, který zemřel. Dále uvedl, že ve svém rozhodnutí poukazoval na nedůvěryhodnost vyjádření žalobce k osobě řidiče na základě způsobu zastupování společností FLEET Control, s.r.o.,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obecného zmocněnce žalobce, v jiných obdobných případech. K námitce žalobce, že ve spise není podložena skutečnost, že žalovanému byla Policií České republiky poskytnuta informace o tom, že pan T. je bezdomovec, který nevlastnil řidičský průkaz, žalovaný uvedl, že tuto informaci ve spise neuvedl jako zajištěný důkaz, ale pouhou informací pro správní uvážení sdělenou mu na základě telefonického dotazu Policií České republiky, Obvodním oddělením ve Valašských Kloboukách. Tento dotaz vznesl žalovaný právě z důvodu, že neměl o působení pana T. jako řidiče jasno. Žalovaný označil za absurdní námitku žalobce, že pan T. nemohl bydlet ve Valašských Kloboukách, byl-li bezdomovec, a že i kdyby pan T. ve Valašských Kloboukách skutečně bydlel, nic mu nebránilo pohybovat se v Ústí nad Labem.

9. Žalovaný k námitce žalobce o nutnosti nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 101/2015–29, č. j. 8 As 110/2015–46 a č. j. 3 As 7/2014–21, podle nichž není v řízení o správním deliktu nezbytné nařizovat ústní jednání. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečným způsobem popsáno místo spáchání přestupku, neboť magistrát dostatečně popsal místo, kde bylo vozidlo zaparkováno, neboť dopravní značka je platná pro celou ulici Vaníčkova v Ústí nad Labem. Žalovaný dále uvedl, že žalobce si rovněž v tomto řízení zvolil zástupce, který se zastupováním účastníků správních řízení zabývá delší časové období, kdy používá nejrůznější taktiky a obstrukční jednání spočívající právě v blanketních podáních, na základě kterých následně podává žaloby pro nečinnost úřadů atd. Lze u něho jako zástupce, který se touto činností zabývá za úhradu, předpokládat určité znalosti zákonů a důsledků zmeškání lhůt. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 155/2014–36.
10. Žalovaný rovněž poukázal na to, že dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle odst. 5 uvedeného ustanovení platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Správní delikt žalobce tak nemůže být promlčen.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí žalovaného je postiženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 10. 4. 2014 od Městské policie Ústí nad Labem výzvu pro řidiče – oznámení o dopravním přestupku č. 29980/14 ze dne 14. 3. 2014, z něhož plyne, že řidič osobního motorového vozidla tovární značky „Š“, registrační značky „X“, se dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením dopravní značky IP 13b, dne 14. 3. 2014 v 11:35 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova; k této výzvě byly přiloženy 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byl žalobce. Magistrát jej proto výzvou k úhradě ze dne 30. 4. 2014 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 300 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Na výzvu magistrátu stupně žalobce reagoval podáním ze dne 23. 7. 2014, jež bylo magistrátu zasláno prostřednictvím jeho tehdejšího zástupce, tj. společnosti FLEET Control, s.r.o., jejímž jednatelem byl J. K., v němž sdělil, že jím provozované vozidlo měl v uvedené době svěřené P. T., nar. „X“, bytem „X“. Ze správního spisu dále vyplývá, že magistrát po doručení podání ze dne 23. 7. 2014 následně vydal příkaz ze dne 30. 7. 2014, č. j. MM/OK/PD/29980/14/R, jímž žalobci uložil pokutu za spáchání správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dne 5. 8. 2014 podal žalobce proti uvedenému příkazu neodůvodněný odpor. Z výpisu z registru obyvatel ze dne 8. 10. 2014 bylo zjištěno, že pan P. T. dne 14. 6. 2014 zemřel. Žádné další podklady nebyly ve věci zajištěny. Následně magistrát vydal dne 22. 1. 2015 rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/29980/14/R. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 23. 1. 2015 neodůvodněné odvolání. Obecný zmocněnec žalobce byl následně vyzván magistrátem k doplnění odvolání, a to ve lhůtě deseti dnů ode dne doručení této výzvy. Jelikož nebylo odvolání ve stanovené lhůtě doplněno, postoupil magistrát spis žalovanému. Dne 27. 7. 2015 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 31. 7. 2015.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že magistrát šetřením zjistil, že pachatel přestupku v mezidobí zemřel, a proto věc dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích odložil, a magistrát tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Tato námitka žalobce není úplně přesná. Ve skutečnosti správní spis neobsahuje jakýkoliv samostatný záznam, z něhož by soud mohl zjistit, zda vůbec a popřípadě podle jakého ustanovení zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupcích byla věc odložena.

16. Dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích přitom platí, že *správní orgán věc odloží, aniž zahájí řízení, jestliže osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení.* Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích *správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.* Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.* Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení zákona o silničním provozu nepředpokládá.
17. Soud tedy konstatuje, že ve správní spise není obsažen žádný podklad, z něhož by soud mohl zjistit, zda vůbec a popřípadě podle jakého ustanovení zákona o přestupcích byla věc odložena. Soud nepřehlédl, že magistrát v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vzhledem k úmrtí pana T. přestupek dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích odložil. Uvedené konstatování magistrátu v odůvodnění jeho rozhodnutí však nemá oporu ve spise. Podstatný je přitom obsah spisu, jehož součástí musí být úřední záznam, z něhož plyne důvod odložení přestupkové věci. V případě, že by řízení o přestupku bylo skutečně odloženo dle výše uvedeného ustanovení zákona o přestupcích, znemožňovalo by to zahájení a vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Námitka je tedy důvodná, neboť důvod odložení řízení o přestupku nemá oporu ve spise, což zakládá vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
18. Soud shledal důvodnou rovněž námitku žalobce, že skutkový závěr žalovaného o tom, že pan P. T., jehož žalobce označil jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku, je bezdomovec, který nevlastnil řidičský průkaz, a že *„ke zneužití údajů pana T. v souvislosti s řízením různých finančně nákladných motorových vozidel s prominentními registračními značkami“* mohlo dojít již v minulosti dle dotazů jiných správních orgánů na jeho osobu, není ničím podložen. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí (srov. str. 3 odst. 2 napadeného rozhodnutí) uvedl, že tyto informace zjistil magistrát, které žalovaný ověřil *„u Policie ČR, Obvodního oddělení Valašské Klobouky“*, popřípadě že mu tyto informace byly sděleny *„Policií ČR, Obvodním oddělením Valašské Klobouky“*.
19. Ze správního spisu přitom neplyne skutečnost, že by, ačkoli to žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, jakoukoli z výše uvedených informací magistrát vůbec zjišťoval. Rovněž ze spisu nelze žádným způsobem zjistit, že by tyto údaje o osobě pana T. zjišťoval či ověřoval žalovaný; ve spise k tomu opět není k dispozici žádná listina, ze které by bylo lze shledat zmíněné údaje o panu T., které měly být žalovanému sděleny *„Policií ČR, Obvodním oddělením Valašské Klobouky“*. Soud nezpochybňuje, že správní orgán může dojít k závěru o nedůvěryhodnosti označení určité osoby jako přestupce, musí však mít pro svůj závěr dostatečné podklady obsažené ve správním spise, musí být

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provedeno řádné dokazování a relevance podkladů musí být následně promítnuta do odůvodnění rozhodnutí. Ostatně i podle názoru Nejvyššího správního soudu je „*třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44).

20. Pokud žalovaný až ve vyjádření k žalobě uvedl, že tuto informaci ve spise neuvedl jako zajištěný důkaz, ale pouhou informaci pro správní uvážení sdělenou mu na základě telefonického dotazu Policií České republiky, Obvodním oddělením ve Valašských Kloboukách, nemůže to ničeho změnit na skutečnosti, že tato informace nemá oporu ve správním spise; platí přitom, že nedostatky rozhodnutí správního orgánu nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
21. Uvedené informace o osobě pana T. nelze považovat ani za skutečnosti úředně známé správnímu orgánu z jeho činnosti. I v takovém případě musí navíc správní orgán uvést, z které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti. Pokud správní orgán aplikuje skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58).
22. Judikatura Nejvyššího správního soudu tak požaduje, aby účastníkům správního řízení byly známy všechny skutečnosti, z nichž bude správní orgán ve svém rozhodnutí vycházet. Pokud bude správním orgánem určitá skutečnost použita v jeho rozhodnutí, je třeba účastníku správního řízení poskytnout možnost se k ní vyjádřit a uplatnit odlišná tvrzení, popř. navrhnout provedení důkazů k prokázání odlišných tvrzení. Opačný postup by byl v rozporu s ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí, resp. ústavním požadavkem, aby rozhodnutí bylo pro účastníky předvídatelné (srov. k těmto ústavněprávním požadavkům spravedlivého procesu, vyplývajícím z čl. 38 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod, např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 777/07, www.usoud.cz).
23. Je zřejmé, že správní orgány vzaly za prokázaný skutkový stav spočívající v účelovém označování P. T. jako řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a v tom, že řízení o přestupku bylo odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, ačkoliv tento skutkový stav nemá oporu ve spise, a spis tak vyžaduje zásadní doplnění, čímž bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení musí žalovaný opatřit podklady pro podporu jeho závěru o účelovosti označení P. T. jako řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a do spisu založit důvod odložení přestupku. Shora uvedené vady jsou důvodem, proč soud přistupuje ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, nebrání však tomu, aby se soud zabýval dalšími námitkami žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Žalobce dále namítal nesplnění poučovací povinnosti, jelikož ve výzvě k odstranění vad odvolání nebyl poučen o následcích neodstranění vad odvolání a způsobu jejich odstranění. Lze konstatovat, že v § 37 odst. 3 správního řádu není stanovena povinnost o následcích neodstranění vad podaného odvolání poučovat. Je ovšem třeba se vypořádat i s tím, že správní řád stanoví i obecnou poučovací povinnost v § 4 odst. 2 (*Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*), z níž by povinnost poučit žalobce mohla být dovozena. Ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu stanoví podmínky, za nichž je nezbytné vyhovět poučovací povinnosti, a to je-li to (i) vzhledem k povaze úkonu a (ii) osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Povaha úkonu (výzvy k odstranění vad odvolání) by snad mohla odůvodnit povinnost účastníka řízení poučit, ovšem poměry osoby v nynějším případě povinnost poučit o následcích neodstranění vad odvolání neodůvodňují.
25. Žalobce byl totiž ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, společností FLEET Control, s.r.o., který vystupuje v této roli a typově obdobných případech velmi často, což je soudu známo z úřední činnosti (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015–34, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 12/2017–57, ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 19/2015–27, a ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 26/2016–45, a další jiné). Proto měl chápat, a lze důvodně předpokládat, že i chápal, jakou povinnost mu (respektive žalobci) magistrát ukládá a jaké mohou být následky neuposlechnutí výzvy k odstranění vad odvolání. Osoba, jež pravidelně zastupuje účastníky v řízeních o správních deliktech, je bezpochyby osobou znalou správního procesu a není nezbytné ji o následcích nesplnění výzvy k odstranění vad odvolání speciálně poučovat. Magistrát tak naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby dle § 4 odst. 2 správního řádu. Shodně se Nejvyšší správní soud k obdobné otázce již vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014–36, v němž uvedl: „*Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy.*“
26. Soud proto shrnuje, že magistrát neměl povinnost ve výzvě k odstranění vad odvolání žalobce poučit o následcích neodstranění vad odvolání, a to vzhledem k tomu, že se nechal zastoupit osobou s rozsáhlými zkušenostmi v řízení o správních deliktech. Jelikož na výzvu k odstranění vad odvolání nebylo nijak reagováno, přezkoumal žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost rozhodnutí by byl povinen přezkoumat pouze k uplatněným námitkám. Řada skutkových otázek a v návaznosti na to i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Jde o tzv. omezený revizní princip. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo je podal. Je to odvolatel, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). V postupu správních orgánů v tomto ohledu tedy soud neshledal pochybení, které by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

27. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu, nemusí správní orgán nařídit ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
28. Žalobce zpochybňoval rovněž nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku. I tato námitka není důvodná. Magistrát místo spáchání přestupku ve svém rozhodnutí vymezil tak, že došlo dne 14. 3. 2014 v 11:35 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova k nerspektování dopravní značky IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“. Lze souhlasit s tím, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66).

29. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určité vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že *„provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“* Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.
30. Obdobná situace jako v posledně zmíněném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nastala i v tomto případě. Ve výroku rozhodnutí magistrátu, do nějž již žalovaný napadeným rozhodnutím nijak nezasahoval, bylo přestupkové jednání mimo jiné specifikováno tak, že došlo dne 14. 3. 2014 v 11:35 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova k nerespektování dopravní značky IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“. Ze standardního výroku rozhodnutí magistrátu je patrné nejen to, že vozidlo bylo zaparkováno v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova, ale právě i to, že k zaparkování došlo v té její části, na niž dopadal režim dopravní značky IP 13b „parkoviště s parkovacím kotoučem“. Skutkové okolnosti spáchaného správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem správního rozhodnutí popsány dostačujícím způsobem. Vymezení místa spáchání přestupku tak nijak neomezilo právo žalobce na obhajobu v této věci.
31. Za nedůvodnou soud považuje i námitku promlčení správního deliktu žalobce. V dané věci je zřejmé, že k přestupkovému jednání došlo dne 14. 3. 2014. Předmětem správního řízení byl správní delikt nepodnikající fyzické osoby podle § 125f odst. 1 silničního zákona, jehož se provozovatel vozidla dopustil v době před účinností novely zákona o silničním provozu, provedené zákonem č. 230/2014 Sb., která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014. Právní úprava lhůty zániku odpovědnosti obsažená v silničním zákoně ve znění účinném před uvedenou novelou byla značně nejasná a působila nejednotnost v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodování správních orgánů i soudů. Nejvyšší správní soud proto podal k této otázce výklad v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016–20, v němž dospěl k závěru, že „*odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona per analogiam), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích*“ (v podrobnostech srov. obsáhlé odůvodnění citovaného rozsudku).

32. Soud dále nepřehlédl, že ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právnické nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a rovněž i výše možné sankce. V § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je stanoveno, že „*ustanovení dosavadních zákonů o ... lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016–28). Lze tak konstatovat, že v daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl spáchán (spáchán byl dne 14. 3. 2014), odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 14. 3. 2018, pokud by do té doby nebylo zahájeno správní řízení. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o zmíněném deliktu dozvěděl (§ 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).
33. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Rozhodnutí magistrátu soud nezrušil, ačkoli to žalobce požadoval, neboť zjištěné vady lze odstranit v odvolacím řízení.
34. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téže vyhlášky] a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.